

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/82/2020
Identifikačné číslo spisu: 5119213315
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5119213315.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobcu H. L., trvalým pobytom v B., H. L. XXXX/XX., zastúpeného LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., so sídlom v Žiline, Kálov 653/23-2, proti žalovaným 1/ F. H., trvalým pobytom v K., G. XXX, 2/ Mgr. Maríne Gallovej, so sídlom kancelárie v Martine, Jilemnického 30, správca dlžníka: E. H., trvalým pobytom v K., K. XXX, o určenie popretej pohľadávky, o dovolaní žalobcu voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 13CoKR/7/2020-103 zo dňa 1. júla 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému 1/ a 2/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 44Cbi/6/2019-47 z 12. marca 2020 prvým výrokom konanie zastavil a o nároku na náhradu trov konania rozhodol v poradí druhým výrokom tak, že žalovanému 1/ a žalovanému v 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uznesenia poukázal na žalobu žalobcu, doručенú okresnému súdu dňa 15.11.2019, ktorou sa domáhal určenia, že žalobca je v konkurze vyhlásenom na majetok dlžníka E. H., vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 2OdK/236/2019, veriteľom pohľadávky titulom nesplatennej pôžičky podľa Zmluvy o pôžičke zo dňa 05.05.2016 vo výške istiny 2.500.000 eur a vo výške úrokov z omeškania 262.356,16 eur, teda v celkovej výške 2.762.356,16 eura, ktorá je vymáhateľná a zabezpečená záložným právom na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 6. mája 2016 vo vlastníctve dlžníka a jeho manželky, špecifikovaným v žalobnom návrhu.

2. Okresný súd uznesením č. k. 44Cbi/6/2019-27 zo dňa 13.12.2019 vyzval žalobcu, aby preukázal zaplatenie preddavku na trovy konania v zmysle § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“). Žalobca dňa 23.01.2020 doručil okresnému súdu potvrdenie o úhrade preddavku na trovy konania. Zo žalobcom predloženého dokumentu vyplynulo, že platba vo výške 10.000,-eur bola odoslaná na bankový účet podstaty dlžníka dňa 22.01.2020.

3. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 167l ods. 1, 5, ust. § 32 ods. 9, 11, 19, 21 zákona č. 7/2005

Z.z. a konštatoval, že konkurz vyhlásený na majetok dlžníka je konkurzom podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z.z. a vzťahujú sa naň ustanovenia § 167 a nasl. zákona č. 7/2005 Z.z.. Ustanovenie § 167i zákona č. 7/2005 Z.z. osobitne upravuje prihlasovanie a popieranie pohľadávok v tomto type konkurzu, pričom konkrétne ustanovenia druhej časti zákona č. 7/2005 Z.z. o popieraní pohľadávok sa použijú primerane.

4. Okresný súd uviedol, že s účinnosťou od 01.01.2018 je v zmysle § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. podmienkou podania návrhu na určenie popretej pohľadávky v prípade, že ide o popretie pohľadávky iba veriteľom, riadne a včasné zloženie preddavku na trovy konania. Po opätovnom preskúmaní, či sa na žalobcu vzťahuje táto povinnosť, okresný súd konštatoval, že napriek tomu, že žaloba je podaná nielen voči popierajúcemu veriteľovi, ale aj voči správcovi, žalobca mal povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Zo skutkových tvrdení opísaných v žalobe vyplývalo, že pohľadávka žalobcu bola popretá výlučne veriteľom - žalovaným v 1/ rade, ale tiež v zmysle § 167i ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. je v prípade konkurzu vyhláseného podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z.z. oprávnený poprieť prihlásenú pohľadávku iba iný prihlásený veriteľ. Správca teda popieracie právo nemá. Keďže správca dlžníka pohľadávku žalobcu nielenže nepoprel, ale ju poprieť ani nemohol, na žalobcu sa vzťahuje povinnosť zloženia preddavku na trovy konania podľa § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. a je irelevantné, že v žalobe je správca označený ako žalovaný v 2/ rade. V prípade iného výkladu by povinnosť zložiť preddavok na trovy konania bolo ľahko možné obísť práve podaním žaloby vždy aj voči správcovi.

5. Nakoľko zo žalobcom predloženého potvrdenia o zložení preddavku vyplynulo, že tento odoslal na správcom zverejnený účet až dňa 22.01.2020 a žaloba bola podaná na okresný súd dňa 15.11.2019, súd prvej inštancie dospel k záveru, že preddavok nebol zložený pred podaním žaloby, ani najneskôr súčasne s ňou. Zároveň okresný súd uviedol, že v Obchodnom vestníku č. 168/2019 zo dňa 02.09.2019 správca dlžníka zverejnil oznámenie čísla bankového účtu pre potreby popierania pohľadávok, ktorá povinnosť správcovi vyplýva z § 32 ods. 21 zákona č. 7/2005 Z.z.. Hoci správca v závere uvedeného oznámenia uviedol, že ide o účet, na ktorý je možnosť skladať kauciu podľa ust. § 32 ods. 7 písm. b) zákona č. 7/2005 Z.z., vychádzajúc z ustanovenia § 32 ods. 21 zákona č. 7/2005 Z.z. bolo nepochybné, že ide aj o účet na účel zloženia preddavku podľa § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z., teda preddavku, na zloženie ktorého bol povinný žalobca pred podaním žaloby.

6. Nad rámec považoval súd prvej inštancie za potrebné poukázať na zrejmy dôvod, pre ktorý § 167i ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. neodkazuje na odseky 19 až 21 ust. § 32 zákona č. 7/2005 Z.z., a to aj napriek tomu, že tieto sa týkajú práve preddavku na trovy konania, o ktorom hovorí § 32 ods. 7 a ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z.. Až do 31.12.2017 mal § 32 zákona č. 7/2005 Z.z. 18 odsekov. Ustanovenie § 167i ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. preto odkazoval ako na posledný na odsek 18 a uvedený odkaz na jednotlivé odseky § 32, ktoré sa mali použiť primerane, dával celkový, zrozumiteľný a logický návod ako postupovať v prípade popierania pohľadávok. S účinnosťou od 01.01.2018 však došlo k zmene § 32 ods. 7 a ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z., v dôsledku čoho boli do § 32 doplnené odseky 19, 20 a 21. Samotný § 32 ods. 7 odkazuje v prípade výšky zloženia preddavku na trovy konania na odsek 19, rovnako aj § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z.. Na doplnené odseky § 32 zákona č. 7/2005 Z.z. 19 až 21 však už zákonodarca nereflektoval v ust. § 167i ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z.. Primeraná aplikácia § 32 ods. 19, 20 a 21 je však nevyhnutná a zrejmalá, nakoľko inak by ustanovenia o popieraní pohľadávok a o podávaní žaloby strácali zmysel. Napokon, aj správca postupoval podľa § 32 ods. 21 zákona č. 7/2005 Z.z., keď zverejnil v Obchodnom vestníku číslo účtu v banke, na ktorý možno zložiť preddavok.

7. Súd prvej inštancie zhodnotil, že procesná podmienka v podobe povinnosti zložiť preddavok pred/najneskôr s podaním návrhu je procesnou podmienkou neodstrániteľnou, čo znamená, že neskorším zložením preddavku žalobca nemôže existujúci nedostatok pri podaní žaloby dodatočne zhojiť, preto v súlade s § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. rozhodol o zastavení tohto konania. Súd prvej inštancie odkázal ohľadom povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 32 zákona č. 7/2005 Z.z. a následku jeho nezloženia aj na závery uvedené v odbornej literatúre (Ďurica: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Tretie vydanie. 2019, str. 314 - 315).

8. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“), ktorý uznesením č. k. 13CoKR/7/2020-103 z 1. júla 2020 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP. Podľa neho súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď zastavil konanie pre nesplnenie zákonnej povinnosti pri podaní návrhu na určenie popretej pohľadávky, ktorou je zloženie preddavku na trovy konania pred podaním incidenčnej žaloby, resp. najneskôr s jej podaním. Poukázal na § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. v aktuálnom znení, podľa ktorého podmienkou podania návrhu na určenie popretej pohľadávky, ak ide o popretie pohľadávky iba veriteľom, je riadne a včasné zloženie preddavku na trovy konania vo výške podľa odseku 19. Ak žalobca zloženie preddavku nepreukáže, súd konanie zastaví. Na preukázanie splnenia povinnosti zloženia preddavku na trovy konania súd prvej inštancie vyzval žalobcu uznesením č. k. 44Cbi/6/2019-27 zo dňa 13. decembra 2019, ktoré mu bolo doručené dňa 17.12.2019. Žalobca podaním zo dňa 23.01.2020 preukázal, že až dňa 22.01.2020, odoslal platbu preddavku na trovy konania v sume 10.000,-eur na účet určený správcom v Obchodnom vestníku, teda nepreukázal zloženie preddavku na trovy konania pred podaním žaloby, resp. pri jej podaní. Sankciou za nesplnenie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania riadne a včas tak bolo zastavenie konania, a preto bol postup súdu prvej inštancie správny.

9. Ďalej odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/3/2017 zo dňa 31.1.2018, na ktoré poukázal žalobca, nemožno aplikovať na danú vec, nakoľko Najvyšší súd v konaní sp. zn. 4Obdo/3/2017 vychádzal zo znenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom do 31.12.2017, avšak v danom konaní bolo potrebné vychádzať z právnej úpravy v znení platnom a účinnom od 1. januára 2018, ktorou došlo k zmene pôvodnej právnej úpravy § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z., podľa ktorej zloženie preddavku na trovy konania riadne a včas sa stalo podmienkou podania návrhu na určenie popretej pohľadávky. To znamená, že preddavok na trovy konania musí byť zložený pred podaním incidenčnej žaloby alebo najneskôr s jej podaním.

10. Pokiaľ mal žalobca za to, že súd prvej inštancie mal primerane aplikovať § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“), tak k uvedenému odvolací súd uviedol, že preddavok na trovy konania podľa § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z. nie je súdnym poplatkom a jeho právne opodstatnenie je upravené iba v zákone o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti bolo poukázané na ust. § 196 zákona č. 7/2005 Z.z. podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, avšak odkaz na aplikáciu zákona č. 71/1992 Zb. nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Odvolací súd zvýraznil, že zloženie preddavku na trovy konania žalobcom je podmienkou podania návrhu na určenie popretej pohľadávky, ktorá nemá charakter odstrániteľnej podmienky konania, čo vyplýva zo slovného spojenia „riadne a včas“. Za preukázaného stavu nesplnenia zákonom vyžadovanej podmienky, keď až po podaní návrhu na okresný súd dňa 15.11.2019 bolo zloženie preddavku na trovy konania žalobcom uskutočnené, a to odoslaním platby dňa 22.01.2020, bol potom postup okresného súdu podľa ust. § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z.z., ktorým konanie zastavil, vecne správny.

11. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolací súd riadne neodôvodnil, v dôsledku čoho ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a nepredvídateľné, ktoré vykazuje znaky svojvôle. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi. Namietal, že sa nedostatočne vyjadril k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 3/2017 zo dňa 31. januára 2018 ohľadne otázky primeranej aplikácie zákona o súdnych poplatkoch. Dovolateľ tiež uviedol, že v konaní mal byť primerane aplikovaný aj zákon č. 71/1992 Zb., resp. aplikované princípy a zásady, ktoré sa uplatňujú pri výklade tohto zákona. Na podporu svojho tvrdenia uviedol, že hoci aplikácia zákona o súdnych poplatkoch nie je priamo uvedená ani v samotnom Civilnom sporovom poriadku, avšak napriek tomu je tento zákon aplikovaný v každom konaní pred súdom. Podľa neho aplikácia § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. je spravodlivá a opodstatnená aj na preddavky podľa § 32 ods. 11 ZKR. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd sa opomenul vyjadriť vo svojom odôvodnení k

rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 182/2017 zo dňa 16. novembra 2017, v ktorom bolo jednoznačne konštatované, že „v prípade zastavenia konania, bez toho aby boli pre taký procesný postup dané zákonné predpoklady, ide o porušenie práva na spravodlivý proces.“ Podľa dovolateľa je nepochybné, že súd prvej inštancie a taktiež aj odvolací súd vykladajú § 32 ods. 11 ZK striktne rigidne, avšak takýto výklad je podľa neho v rozpore s názormi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj s právami žalobcu v konaní o určenie popretej pohľadávky. Odvolací súd len konštatuje, že sa stotožňuje so súdom prvej inštancie a len stručne rozširuje argumentáciu. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako i rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. K podanému dovolaniu sa žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nevyjadrili.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

14. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému

preskúmaniu v dovolacom konaní.

20. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzil nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu tým, že sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami a tým, že nevzal do úvahy závery obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo 3/2017 zo dňa 31. januára 2018, a to ohľadne otázky primeranej aplikácie zákona o súdnych poplatkoch na daný prípad a k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 182/2017 zo dňa 16. novembra 2017.

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnili.

22. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998, zjednocujúce stanovisko R 2/2016) zastávala názor, že ak „písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ (druhá veta stanoviska R 2/2016). Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Aktuálnosť stanoviska R 2/2016 po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa dotknutého (v nej označeného) ustanovenia. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva zo vzťahu dohovoru a zákona podľa čl. 154c ods. 1 ústavy (IV. ÚS 314/2020). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

23. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej

súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejme, čoho a akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Práve naopak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa podrobne zaoberal odvolacími argumentmi žalobcu a ku každému sa jednotlivito aj vyjadril. V bode 22 svojho odôvodnenia jasne uviedol dôvod nemožnosti aplikácie žalobcom uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo 3/2017 zo dňa 31. januára 2018, nakoľko v danom konaní je potrebné vychádzať z právnej úpravy v znení platnom a účinnom od 31.1.2018, pričom v konaní, na ktoré poukázal žalobca rozhodnutím sp. zn. 4Obdo 3/2017, Najvyšší súd SR vychádzal zo znenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom do 31.12.2017. Nakoľko žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená dňa 15.11.2019, k uplatneniu predchádzajúcej platnej a účinnej právnej úpravy do 31.12.2017 nemohlo dôjsť, pričom uvedené odvolací súd podrobne zdôvodnil vo svojom rozhodnutí s odkazom na ustanovenia ZKR (viď bod 19., 20. a 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu). Podobne neobstojí žalobcova námietka týkajúca sa absencie riadneho odôvodnenia ohľadne neaplikácie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, nakoľko z bodu 23. odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa s odvolacou námietkou dostatočne a vecne vysporiadal. Rovnako nebolo možné súhlasiť s dovolacou námietkou spočívajúcej k opomenutí odvolacieho súdu vyjadriť sa k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 182/2017 zo dňa 16. novembra 2017, nakoľko odvolací súd už svojim odôvodnením obsiahnutým v jeho rozhodnutí vyjadril nesúhlas s takým postupom a svoje rozhodnutie po tejto stránke aj dostatočne odôvodnil a uznal, že postup súdu prvej inštancie bol procesne správny a v zmysle ustanovení platnej právnej úpravy ZKR účinnej od 31.1.2018. Na záver dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie a odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odvolací súd dal žalobcovi vo svojom rozhodnutí primeranú a dostatočnú odpoveď na jeho námietky vymedzené v odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu. V tomto smere najvyšší súd nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu krajského súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového súdneho konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

24. Najvyšší súd považuje nad rámec ohľadne uvedeného poukázať na to, že v konkurznom práve, ale aj v konaniach vyvolaných a súvisiacich, je procesný postup súdu a sporových strán viac formalizovaný a limitovaný okrem iného aj procesnými lehotami, a to najmä s prihliadnutím na veľký počet účastníkov konania. Nerešpektovaním povinností stanovených v procesnoprávných ustanoveniach sa znižuje procesná disciplína účastníkov konania, čo predlžuje samotné konkurzné konanie. Z ustanovenia § 32 ods. 11 ZKR jasne vyplýva povinnosť riadneho a včasného zloženia preddavku na trovy konania, čo predstavuje neodstrániteľnú podmienku konania v incidenčnom konaní.

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

26. Najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ dovolateľ vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP namieta nesprávny výklad § 32 ods. 11 ZKR v spojení s § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch poukazujúc na to, že tým boli porušené práva na spravodlivý proces, má za to, že ohľadne uvedeného sa by sa mohlo jednať o námietku nesprávneho právneho posúdenia, ktoré ale nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP (viď R 24/2017), lebo takáto nesprávnosť nepredstavuje procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v tomto ustanovení.

27. Z už uvedených dôvodov preto najvyšší súd musel dospieť k záveru, že tvrdený dôvod prípustnosti dovolania nie je daný, a preto mu neostávalo iné, než dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietnuť.

28. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko im v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu vid' judikát č. R 72/2018).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.